



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Pastorale Missionariorvm**

**Verjuys, Jean-Baptiste**

**Antverpiæ, 1682**

Articulus 1. Quid sit fides.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-41565**

## TRACTATUS II.

*De Fide interna.*

**Q**Uoniam præcipuus finis missio est, fideles in fide roborare, infideles ad fidem convertere, in articulis fidei instruere: necesse est scire, quænam & quomodo oporteat credere. Et quia non sufficit fides tantum interna sed in aliquibus saltem circumstantiis externa fidei confessio requiritur, hoc tractatu interna tantum agemus, sequenti verò externa.

## ARTICULUS PRIMUS

*Quid sit Fides.*

**A**postolus ad Hebræos 11. ubi multa habet de excellentia & efficacia fidei v. sic ipsam describit: *Est autem fides sperandarum substantiarum rerum argumentum non apparentium.* Quam definitionem seu descriptionem optime exponit Angelicus Doctor tam super illud locum, quàm 2.2.q.4.a.1. unde hîc dicendum desumpta sunt: *Sciendum est, inquit; quod actus fidei est credere qui est actus intellectus de*

D  
term  
crede  
Aug  
ide  
sibi  
ject  
tati  
& i  
hab  
qua  
vide  
sper  
ram  
ver  
volu  
fide  
Fini  
patr  
que  
fide  
tuda  
rer  
cite  
dup  
est  
fac  
hoc  
sua  
per  
ent  
term

terminati ad unum, ex imperio voluntatis. Vnde credere est cum assensu aliquid cogitare, ut dicit August. lib. de Prædestinatione Sanctorum. Et ideo objectum fidei, & finis voluntatis debent sibi correspondere. Veritas autem prima, est objectum fidei in quo quidem consistit finis voluntatis scilicet beatitudo, qua differenter est in via & in patria, quia in via veritas prima non est habita, & per consequens nec visa, quia in his qua sunt supra animam, idem est habere & videre, ut dicit August 83. quest. sed tantum sperata. Rom 8. v. 25. Quod non videmus speramus, quod enim videt quis quid sperat? ergo veritas prima non visa, sed sperata, est finis voluntatis in via, & per consequens objectum fidei, quia idem est sibi pro sine & objecto. Finis autem ultimus simpliciter ipsius fidei in patria quem intendimus ex fide, est beatitudo que in aperta visione Dei consistit. Finis ergo fidei in via est affectio rei sperata, scilicet beatitudinis æternæ. Et ideo dicit sperandarum rerum.

Quod dicitur, substantia, potest multipliciter exponi. Vno modo causaliter, & tunc habet duplicem sensum, Vnum quod est substantia, id est, faciens in nobis substare res sperandas, quod facit duobus modis. Vno modo quasi merendo. Ex hoc enim quod captivat & submittit intellectum suum his qua sunt fidei, meretur quod aliquando perveniat ad videndum hoc quod sperat. Visio enim est merces fidei. Alio modo quasi per

suam proprietatem praesentialiter faciat, quod creditur futurum in re, aliquo modo habeatur, dummodo credat in Deum. Alio modo potest exponi substantia essentialiter, quasi sit substantia, id est essentia rerum sperandarum. Unde in Graeco habetur hypostasis rerum sperandarum. Essentia enim beatitudinis nihil aliud est quam visio Dei. Fides autem nostra est credamus, quod beati videbunt & fruuntur Deo, & ideo si volumus ad hoc pervenire, oportet ut credamus principia istius cognitionis, & haec sunt articuli fidei qui continent totam summam huius scientiae. In his ergo verbis ostenditur ordinatus actus fidei ad finem, quia fides ordinatur ad sperandas quasi quoddam inchoativum, in quo totum quasi essentialiter continetur, sicut conclusiones in principiis. Qui autem habet principia alicuius scientiae, habet quodammodo substantiam eius.

Argumentum non apparentium. Sumitur argumentum pro argumenti effectu. Per argumentum enim intellectus inducitur ad inherendum alicui vero, unde ipsa firma adhesio intellectus ad veritatem Fidei non apparentem, vocatur hoc argumentum. Unde alia littera habet (convictio) quia scilicet per auctoritatem divinam intellectus credentis convincitur ad assentiendum his quae non videt.

Per istam ergo diffinitionem distinguitur fides ab omnibus quae pertinent ad intellectum. Per hoc enim quod dicitur argumentum distinguitur ab opinione.

opinionē, dubitatione & suspitione: quia per ista non habetur firma adhesio intellectus ad aliquid. Per hoc autem quod dicitur non apparentium, distinguitur ab habitu principiorum, & scientiā per quā aliquid sit apparens. Per hoc quod dicitur substantia sperandarum rerum, distinguitur à Fide communiter sumpta, quæ non ordinatur ad beatitudinem. Hæc omnia habet S. Doctor tam in commentariis supra illum locum, quàm in 2. 2. loco citato. Ubi latius videri potest.

Ex quibus colligitur quanta sit dignitas fidei, & quanta ejus firmitas, & quænam ad ipsam requiratur dispositio. Dignitas quidem ex objecto & fine, quæ non distinguuntur in virtutibus Theologicis, & est prima veritas aliquando videnda in Patria; unde est idem objectum & finis beatorum, videlicet visio Dei, licet adhuc modo diverso, hîc obscurè, ibi clarè. Firmitas autem, cùm sit argumentum convincens intellectum, plusquam quævis alia scientia aut habitus intellectus facere potest. Nihil enim magis hominem potest firmare, quàm auctoritas primæ veritatis. Magnum proinde bonum est sæpius actus fidei elicere. De dispositione quæ requiritur sequenti articulo dicetur.